

bil z doma, ni trpela pomanjkanja, kajti nevidni dobrotniki so ji nosili hrano.

Malček se je poslovil od Matere Božje ter odjahal na oslu naprej v svojo rodno vas. Lahko si predstavljamo, s kako velikim veseljem ga je objela njegova draga mama. Dal ji je vse zlato in srebro, ki ga je prinesel s seboj. Mati pa ga je vprašala po njegovih bratcih. Tu je malček globoko vzdihnil ter povedal materi vse, kaj se je prigodilo njegovima dvema bratoma.

Teden dni sta bila malček in njegova srečna mamica sama doma. Neki dan pa sta se vrnila oba druga bratca. Bila sta čisto spremenjena. Nič več nista bila lena in ošabna. Začela sta prav pridno delati, tako da je odslej vsa družina prav srečno, zadovoljno in brez pomanjkanja živela.

Dr. B.

TATJANA:

Moj medvedek.

ko sem bila še prav, prav majhna, mi je Jezušček prinesel za Božič snežno belega medvedka. Bil je tedaj prav tako velik kakor jaz. Sčasoma pa se mi je zazdel manjši in tudi svojo lepo belo barvo je izgubil. Seveda, ker ga nisem nikoli kopala. Pa sem mu nekoč pripravila kopel, prav tako kot jo je mamica meni pripravljala, ter sem ga lepo umila. Toda medvedek po kopeli ni bil nič lepši. Mama je rekla, da bi ga morali dati kemično čistiti. Toda jaz sem se preveč bala zanj. Kaj, če bi mi ga tam izgubili? O, rajši sem imela umazanega. In sčasoma sem ga tako vzljubila, da ga ne bi zamenjala za nobenega čistega več.

Ko smo potovali z Dunaja v Ljubljano, je šel medvedek seveda z menoj. Pa ne morda med prtljago. Nosila sem ga v naročju, tesno zavitega v volnen pled, da se mi ne bi prehladil. In res se ni; toda prehladila sem se jaz. Komaj smo bili nekaj dni v Ljubljani, sem zbolela. Spominjam se dobro, kako me je mamica nekega dne oblekla prav zimsko. Potem sva se peljali s cestno železnico. Medvedek tudi. Jaz v maminem, on pa v mojem naročju. In pomislite, mama je jokala. Ko sem jo vprašala, kam se peljemo, je zajokala še bolj.

Spominjam se še, da sva vstopili v neko poslopje, kjer sem videla več belih usmiljenk. Torej v bolnico me je peljala mama. Usmiljenke so me slekle in položile v prazno posteljo med druge otroke. Vse je bilo lepo, čisto, novo.

Ko sem se razgledala vsenaokrog, sem strahoma opazila, da mamic ni nikjer več. Sami tuji obrazi, — zakaj ni mamic? Sestra mi je povedala, da je že odšla domov, da me lepo, lepo pozdravlja in mi želi kmalu zdravlja.

»Pa zakaj me vendar ni poljubila, preden je šla?« sem zajokala.

»Veš, ti imaš davico, tvoja mamica bi tudi zbolela, če bi te poljubila. Pa zdaj nikar ne jokaj! Poglej, tu imaš nekoga, ki sme ostati pri tebi.«

»Saj res, moj medvedek! O, kako ga imam rada!« In tudi on me je imel rad; dolge tri tedne je ostal pri meni.

Medtem sem ozdravela in nekega lepega dne — je prišla mamica. Joj, moja mamica! Smela sem jo poljubiti, smela sem z njo nazaj domov. O, in medvedek? Rekli so mi, da mi ga pošljejo po pošti v paketu. Pa zakaj? Zakaj ga ne bi mogla vzeti jaz, kakor sem ga bila prinesla? Ne, zato ker — in ker zato — tako pač, da sem morala oditi sama z mamico, moj ljubi medvedek pa s pošto. O, to je bilo strašno!

»Kaj misliš, mamica, ali se ne bo zadušil tam notri?«

Dnevi so tekli, mojega medvedka pa s pošte ni bilo nazaj. Kako sem jokala!

Nekega dne pa me pokliče mama v sobo. Tam, v moji mali postelji, je ležal medvedek? Ne — kdo pa? To ni bil moj medvedek in vendar je bil prav tak kakor on.

»Ne, ne, tega nočem, jaz hočem svojega prejšnjega, svojega umazanega, starega. Jaz nočem tega belega medveda,« sem jokaje kričala.

Zakaj so mi kupili drugega? Sicer pa, saj je bil prav tak kakor moj prejšnji, samo da je bil mnogo čistejši.

Joj, moj ubogi kožuharček. Razodeli so mi namreč, da je moral ostati v bolnici, ker je dobil tudi on davico in bi jo od njega kdo lahko nalezel, kajti ta bolezen ne gre pri medvedkih rada iz dlake...

Še vedno sem jokala za ubogim revčkom ter sovražno pogledovala novega gospodiča, ki je tako samozavestno ležal v podedovani posteljici. Nak, ne maram ga! Tega pa že ne! Gledala sem ga, gledala... Tedaj sem opazila, da mu moli izpod odeje noga, in ko je mamica rekla: »Glej, kako ga zebe, pokrij ga!«, se mi je tudi ta tako zasmilil, da sem stekla k njemu, ga pokrila, mu dala poljubček na gobček in pozabila starega medvedka.

